

[Brorsen.]

tigt, hvad Justitsministeren udtalte, at naar han tænkte tilbage paa sin Ungdom, var det det stik modsatte, der var Tilfældet den Gang; jeg for mit Vedkommende er noget tilbøjelig til at mene, at da var man maaske noget for langt ovre til den anden Side; vi husker jo tydeligt disse Tider, hvor man med en vis Foragt saa ned paa, hvem der i det hele taget bar Uniform her i Landet. Det var naturligvis at gaa for vidt til den anden Side, men det kan ikke nægtes, naar man ser ud over Landene, at den megen Uniformering, som altsaa særlig viser sig i Ungdomskorpene, tidt kan være Forløber for indre Uroligheder, og Lovforslaget tager netop Sigte paa Forholdsregler, som kan forebygge, at noget saadant kan finde Sted her i vort Land.

Jeg kan altsaa sige paa mit Partis Vegne, at vi kan tiltræde Principperne i Lovforslaget. Der findes en Bestemmelse i Lovforslaget angaaende de særlige Korps, som jo har deres egen Historie, som er meget gamle, og som egentlig ifølge de Forsvarslove, vi til de forskellige Tider har haft, er et Slags Anneks til Hæren. Dem er der taget et Hensyn til i Lovforslaget, men jeg er dog tilbøjelig til at mene, at det vil være rigtigt at undersøge netop dette Punkt i det Udvalg, der antagelig bliver nedsat for at undersøge hele Lovforslaget noget nøjere; det behøver jo ikke at tage lang Tid, men det er mig bekendt, at man fra anden Side ønsker en Udvalgsbehandling, og jeg mener ogsaa, der kan være en enkelt Ting her, som det kan være rigtigt at drøfte nøjere med vedkommende Minister.

Men ellers kan jeg, som sagt, give Tilsgn om, at vi i vort Parti kan godkende de Principper, Lovforslaget indeholder. Og saa vil jeg for mit Vekommende gerne takke Justitsministeren for de Udtalelser, han fremsatte, at Regeringen vilde gøre alt, hvad der stod i dens Magt, for at opretholde Ro og Orden. Det vil jeg meget stærkt understrege, og jeg vil haabe, at Regeringen til enhver Tid vil vide at gribe kraftigt ind, naar der gøres Forsøg paa at bryde Landets Love. Vi er en lille Nation, der sikkert overalt har Ord for at være et fredeligt Folk, men vi vil have Lov til at være Herrer i vort eget Hus, og de Udtalelser, der blev fremsat her af Justitsministeren, kan jeg i alt Fald for mit Vedkommende underskrive, jeg mener, det var rigtigt sagt.

Christmas Møller: Begrundelsen for det her fremsatte Lovforslag — som jo er af en ganske anden og mere vidtrækkende

Karakter, end den højtærede Justitsminister gav det i sin Forelæggelsestale — finder man maaske mindre i den højtærede Ministers Tale end i det Par Bemærkninger, som er knyttede til Lovforslaget.

Den højtærede Minister sagde under Forelæggelsen, at der skal være Ro og Orden i Landet, og derom er der jo ingen Tvivl; i dette kan Ministeren faa den fulde Tilslutning fra Rigsdagens 4 store og udvalgsberettigede Partier. Men jeg kan jo ikke tro, at den højtærede Minister med den Bemærkning, han gjorde om, at Uniformer som saadanne var ham imod, har ment, at dette var nogen Begrundelse. Den højtærede Minister sagde, at i hans Ungdom var man stolt af at være sig selv. Ja, der er vel Maade med; det kom vel an paa, hvem det var, og med det Kendskab, jeg fra historiske Studier har til den højtærede Ministers Ungdom, maa jeg sige, at da uniformerede man sig ganske vist ikke, men jeg har virkelig et meget levende Indtryk af, at den brandesianske Ungdom, den Ungdom, som den højtærede Minister tilhørte, i høj Grad ønskede at være sig selv overfor mange, mange andre.

Nej, Begrundelsen for dette Lovforslag finder man i de sparsomme Bemærkninger, som er knyttede til Forslaget, og disse Bemærkninger er overordentlig karakteristiske. I den borgerlige Straffelov siges det, at det er forbudt offentligt eller i retsstridig Hensigt at bære Uniformer, som er fastsatte for offentlige Myndigheder. Da den højtærede Justitsminister, som har gennemført saa mange betydningsfulde Love, gennemførte Straffeloven, vel gennemtænkt, vel gennemarbejdet, da sagde den højtærede Justitsminister, og da sagde Rigsdagens Udvalg, hvad der paa dette Omraade skal være forbudt, nemlig det, der staar i Straffeloven. Og det kan vi for vort Vedkommende tiltræde, og jeg kan tilføje, at hvis den højtærede Minister var kommet til os og havde sagt, at det, som man vel nogenlunde kan sige, det i Aarenes Løb er blevet almindeligt at anse som forbudt, ogsaa lovformelig skal forbydes, nemlig at optræde i fremmede Landes Uniformer af den ene eller den anden Art, saa vilde man ogsaa have kunnet tiltræde dette.

Og Begrundelsen er yderligere den, at Uro og Vanskeligheder skulde opstaa ved en saadan Uniformering. Herom vil jeg gerne sige, at der kan naturligvis tænkes enkelte Tilstande, Valgkampe og andet, med Hensyn til hvilke man kunde gaa ind paa en saadan Betragtning, men i Almindelighed maa man have Lov til at sige, at det rige Erfaringsmateriale, vi har med Hensyn til